

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΛΕΤΑΓΕ

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ...)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

"Ο Γκρελιέ τόν εκύτταξε.

Κι' ο Ταβερνιέ εξακολούθησε με φωνή πιο σιγανή ακόμα:

— "Ωστόσο... ξαφνιάζομαι που δεν συμβαίνει τίποτε... Τώρα είναι νύχτα..."

"Άκου, θά ξαναγυρίσης στο σπίτι... Μπορεί νάχω γελαστή... και προτιμώ να μη μείνη η γυναίκα σου μόνη... Πήγαινε... Έγώ θά μείνω εδώ... Είδοποίησέ με ό,τι δήποτε κι' αν συμβή, ή μάλλον φώναξέ με..."

"Ο Γκρελιέ απομακρύνθηκε..."

Μά, έπειτα από μια στιγμή, ο Ταβερνιέ τόν φώναξε πάλι.

— "Κύτταξε... του είπε."

Και του έδειξε τὸ σπίτι.

"Η τζαμωτή πόρτα είχε ανοίξει, φωτίζοντας λίγο τὸν δρόμο."

Κάποιος βγήκε απ' αυτή και γράβηξε πρὸς τὸ μέρος, όπου βρισκόντουσαν οἱ δύο αστυνομικοί.

Ήταν ἡ Λουκία Γκρελιέ που φαινόταν σάν να τούς ζητάει.

"Ο Ταβερνιέ, χωρίς να δισταση, τράβηξε πρὸς αυτήν."

— "Τί συμβαίνει; τὴ ρώτησε."

"Η κυρία με στέλνει στοῦ γείτονα για να τὸν ρωτήσω αν δέχεται να φυλάξει στο σπίτι του μερικές θαλίτσες που δεν θέλει να τις αφήσει στο δικό της σπίτι. Είναι ανήσυχη γιατί νύχτωσε κι' ο Ζερμαίν δεν γύρισε ακόμα. Δεν μπορεί πια να περιμένει και θέλει να φύγει."

"Ο Ταβερνιέ δεν απάντησε αμέσως, μά κράτησε κοντά του τὴ Λουκία Γκρελιέ."

— "Περιμένε... τὴς είπε. "Έχεις τὸ κλειδί τὴς τζαμωτῆς πόρτας;"

— "Όχι."

— "Κι' ἔκλεισες τὴν πόρτα;"

— "Όχι. Τὴν ἔχω ἀφήσει μισάνοιχτη, ἀπάντησε ἡ Λουκία Γκρελιέ. Βγήκα ἔξω για να σὰς βρῶ και να σὰς εἰδοποιήσω..."

— "Τρέχα γρήγορα στο σπίτι!" είπε ὁ Ταβερνιέ. Πάρε τὸ κλειδί και ξαναγύρισε ἔδῳ."

"Η Λουκία Γκρελιέ ἔκανε αμέσως ὅ,τι τὴ διέταξε ὁ αστυνομικός ἐπιθεωρητής."

"Ο Ταβερνιέ γύρισε κατόπιν πρὸς τὸν Γκρελιέ και τοῦ είπε:"

— "Μοῦ φαίνεται πὼς ἔφτασε ἡ στιγμή."

— "Τί θέλεις να πῆς; τὸν ρώτησε ἑκείνος."

— "Τίποτε, ἀπάντησε ὁ Ταβερνιέ. "Αναρωτιέμαι μόνο αν ἔχω τὸ δικαίωμα να ἔκθῆτω σὲ τέτοιο κίνδυνο τὴ ζωὴ τὴς δεσποινίδος Ντενιζ."

"Η Λουκία Γκρελιέ ξαναφάνηκε ἑκείνη τὴ στιγμή, τρέχοντας σχεδόν πρὸς αὐτούς, φέροντας τὸ κλειδί."

— "Ἐλάτε!" είπε τότε ὁ Ταβερνιέ στο ἀντράγυνο. Μοῦ φαίνεται πὼς δεν ἔχουμε να χάνουμε οὔτε στιγμή."

Και ἄρχισε να τρέχη μπροστά, παρασύροντάς τους πρὸς τὸ σπίτι."

"Όταν ἔφθασε κοντά στο γκαράζ, στὴ γωνία τοῦ τοίχου, στάθηκε."

— "Περιμένετέ με ! τούς είπε τόσο σιγά, ὡστε μόλις τὸν ἄκουσαν."

Τὸν είδαν να πλησιάζει ἀθόρυβα στὴν πόρτα τοῦ γκαράζ και τούς φάνηκε ὅτι προσπαθοῦσε να τὴν ἀνοίξει. Μά σχεδόν αμέσως ξαναγύρισε πρὸς αὐτούς.

— "Δεν γελάστηκα, είπε. Σὲ λίγες στιγμές ὄλα θάχουν τελειώσει, μά δεν σὰς κρύβω ὅτι ἡ πάλη μπορεί να στραφῆ εἰς βάρος μας."

"Ἐπιασε απ' τὸ μπράτσο τοῦ Γκρελιέ και ἐπρόσθεσε."

— "Ἐκλείσασ τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ με μιά χοντρή ἀλυσίδα."

"Ἐτσι ὁ δολοφόνος δεν θά μπορέσει να ξεφύγει ἀπὸ ἑκεί."

— "Ὁ δολοφόνος; ἔκανε ξαφνιασμένη ἡ Λουκία Γκρελιέ."

— "Ναί, βρίσκεται τώρα μέσα στο σπίτι. Ἐλάτε, πρέπει να τελειώνουμε."

"Ὁ Μωρίς Ταβερνιέ μπήκε πρῶτος μέσα στο σπίτι. "Όταν μπήκαν και οἱ ἄλλοι, ξανάκλεισε πίσω του τὴν πόρτα με τὸ σῦρτη. "Ἐπειτα ψιθύρισε με φωνὴ σιγανὴ στο αὐτί τὴς Λουκίας Γκρελιέ..."

— "Ἀνέβασ ἀπάνω. Χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τὴς κ. Φαβρέιγ και πὲς τὴς ὅτι ὁ γείτονας δέχεται να κρατήση για τὴ νύχτα τὶς θαλίτσες που θά μεταφέρῃ στο σπίτι του. Ρώτησέ τὴν ἐπίσης ποιά ὥρα δεν θά σὰς χρειάζεται πια. Θά σε περιμένουμε ἔδῳ, στὸν διάδρομο."

Οἱ δύο ἄνδρες είδαν τὴν Λουκία ν' ἀνεβαινῆ χωρίς να θιάζεται."

Ξανακατέβηκε σχεδόν αμέσως.

— "Μοῦ ἀπάντησε, είπε, ὅτι ἡ θαλίτσες εἶνε ἔτοιμες, ὅτι μπορούμε να τὶς πάρουμε και να τὶς μεταφέρουμε στοῦ κ. Σανέ, τοῦ γείτονα τὴς, κι' ὅτι αμέσως κατόπιν θά μὰς ἀποζημιώση για τὶς ὑπηρεσίες που τὴς προσφέραμε και θά εἴμαστε ἐλεύθεροι να φύγουμε..."

"Ὁ Ταβερνιέ ρώτησε:"

— "Ἡ ἀνηψιά τὴς ἦταν μαζί τὴς;"

— "Όχι, ἀπάντησε ἡ Λουκία. Θά βρίσκεται χωρίς ἄλλο στὴν κάμαρή τὴς, γιατί είδα φῶς σ' αὐτή..."

— "Θαυμάσια! Τώρα πρέπει να ἐνεργήσουμε. Ἐσεῖς κάμετε ὅ,τι σὰς είπε ἡ κ. Φαβρέιγ. Ἀνεβήτε να πάρετε τὶς θαλίτσες και ξανακατεβήτε κάτω."

"Ὁ Γκρελιέ τὸν κύτταξε ξαφνιασμένος."

— "Πήγαινε, τοῦ ξαναείπε ὁ Ταβερνιέ, θά καταλάβῃς σε μιά στιγμή."

Τὸ ἀντράγυνο ἀνέβηκε ἔπάνω κι' ὁ Ταβερνιέ ἔμεινε μόνος στο διάδρομο."

Κρατοῦσε τὸ περιστροφὸ του με τὸ ἓνα χέρι και με τὸ ἄλλο τὸν ἠλεκτρικὸ του λαμπτήρα."

"Ἀκούμπησε στον τοίχο, κοντά

στὴν πόρτα τὴς σάλλας και περίμενε..."

"Ἐπειτα ἀπὸ μερικές στιγμές, ὁ Γκρελιέ και ἡ γυναίκα του κατέβηκαν, φορτωμένοι με τὶς θαλίτσες."

"Ὁ Ταβερνιέ τούς είπε να πάνε ὡς τὴν πόρτα κι' ἀφοῦ ἀφῆσαν ἑκεί τὶς θαλίτσες, τούς ψιθύρισε:"

— "Μείνετε ἔδῳ!... Κι' ἀφήστε με ἑμένα να ἐνεργήσω..."

"Ἀνοίξε τὴν πόρτα, περίμενε μερικά δευτερόλεπτα και τὴν ξανάκλεισε με πάταγο."

Κατόπιν πλησίασε τούς Γκρελιέ."

"Ὁ Γκρελιέ τὸν ἐκύτταξε, χωρίς να καταλαβαίνῃ τίποτε..."

"Ὁ Ταβερνιέ τοῦ είπε πάλι."

— "Σὲ λίγα λεπτά, θά ἔχουν τελειώσει ὄλα... Πάρε τὸ περιστροφὸ σου..."

Βρισκόντουσαν και οἱ τρεῖς μέσα στο στενὸ ἑκείνο διάδρομο που ἀπὸ τὴν τζαμωτὴ πόρτα, ὠδηγοῦσε στὴ γαλαρία."

Δεν μιλοῦσαν πια."

Ἀφογκραζόντουσαν και ἡ νευρικότης τους μεγάλωνε σὲ κάθε στιγμή που περνοῦσε..."

"Ἡ ἀναμονὴ αὐτὴ τούς φάνηκε μεγάλη, πολὺ μεγάλη αν και δεν θάσπηξε περισσότερο ἀπὸ πέντ' - ἔξη λεπτά."

"Ἐξαφνα κάποιος ἀκούστηκε να κατεβαίνῃ τὴ σκάλα, κάποιος

ΣΤΟ ΑΜΕΣΩΣ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

αρχίζει στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» τὸ περίφημο αστυνομικὸ μυθιστόρημα τοῦ ΖΩΡΖ ΣΙΝΕΜΟΝ:

«ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ»

"Ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ βγήκε ἡ δμῶνυμη κινηματογραφικὴ ταινία που ἀναστάτωσε τὰς Ἀθήνας πρὸ διετίας."

"ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΕΝΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ" εἶνε ἓνα μυθιστόρημα γεμάτο δραματικότητα, ἀγωνία και μυστήριο, που τὸ ἐνδιαφέρον του μεγάλωνε ἀπὸ σελίδα σε σελίδα και κρατᾶει κυριολεκτικῶς αἰχμάλωτο τὸν ἀναγνώστη. Εἶνε τὸ ἔργο που συντέλεσε, ὡστε ν' ἀναγνωρισθῆ ὁ Σιμενόν ὡς ὁ μεγαλύτερος συγγραφεὺς αστυνομικῶν μυθιστορημάτων τὴς ἐποχῆς μας και να ὀνομασθῆ ὁ «Δοστογιέφσκυ τοῦ αστυνομικοῦ μυθιστορηματος». Εἶνε τέλος τὸ ἔργο για τὸ ὅποιο ὄσα κι' αν ποῦμε θά εἶνε κατώτερα τὴς πραγματικότητος. Μόνον όταν θ' ἀρχίσετε να τὸ διαβάσετε, θά καταλάβετε ὅτι ποτὲ στὴν Ἑλλάδα δεν μετεφράσθη καλύτερο αστυνομικὸ μυθιστόρημα."

πού ήταν υποχρεωμένος να περάσει μπροστά τους.

Ο Μωρίς Ταβερνιέ έκανε ένα βήμα προς την γαλαρία...

Άμέσως μια κραυγή τρόμου ακούστηκε...

Η Άδριανή Φαβρέιγ — γιατί αυτή ήταν — είχε σταθή στο προτελευταίο σκαλοπάτι και τον κύτταζε χωρίς να καταλαβαίνει.

— Σας φόβισα, κυρία, τής είπε ο αστυνομικός.

Εκείνη με δυσκολία κατώρθωσε να του απαντήσει:

— Νόμιζα πως είχατε φύγει πρό μιας ώρας.

— Ναι, είχα φύγει, είπε ο Ταβερνιέ, μά ξαναγύρισα... Σκέφτηκα ότι αυτή η μέρα δεν έπρεπε να περάσει έτσι... Σας το είχα πει χθές στο μικρό σαλόνι: «Αύριο ίσως τελειώσουν όλα...»

Η Άδριανή Φαβρέιγ τον κύτταζε και τον ρώτησε με σιγαυή φωνή:

— Θα τελειώσουν όλα;...

— Ναι, απάντησε ο Ταβερνιέ με πεποίθησι. Ξέρω τον δολοφόνο... Δεν μου μένει παρά να τον συλλάβω...

Τού φάνηκε πως η Άδριανή Φαβρέιγ λίγο έλειψε να πέσει κάτω, μόλις άκουσε τα λόγια του αυτά...

Είδε το ρεβόλβερ που κρατούσε στα χέρια του, και φώναξε άσβηταίνοντας από την ταραχή της:

— Ο δολοφόνος... βρίσκεται λοιπόν μέσα σ' αυτό το σπίτι;...

Ο Ταβερνιέ την κύτταζε στα μάτια και τής απάντησε:

— Μάλιστα, κυρία, είναι πολύ κοντά μας... Έλατε μαζί μου, μη φοβάστε...

Ο Γκρελιέ, τούς πλησίασε κι' αυτός...

Βλέποντάς το «, η Άδριανή Φαβρέιγ ξαφνιάστηκε και του είπε με τόνο επιπληκτικό:

— Νόμιζα πως είχες φύγει για να μεταφέρεις τις θαλίτσες...

Αντί του Γκρελιέ όμως απάντησε ο Μωρίς Ταβερνιέ:

— Εγώ, κυρία, τόν έκράτησα.

Ήταν προτιμότερο να μη μείνουμε μόνοι...

Κι' άμέσως έπρόσθεσε:

— Έλατε, κυρία. Θα καταλάβετε...

Περνώντας μπρός απ' τη Λουκία Γκρελιέ, τής είπε:

— Μείνε εδώ!... Αν ή δεσποινίς Ντενιζ κατέβη, εμπόδιζε την νάρθη να μας συναντήσει.

Ανοίξε κατόπιν άργά την πόρτα του άτελιέ και στάθηκε:

— Ξέχασα, είπε. Μας χρειάζεται λίγο φως... Γκρελιέ, πάρε τη λάμπα που είν' εκεί, στο κεφαλόσκαλο... Θα μ'άς φωτίσει καλά...

Ως ότου να γυρίσει ο Γκρελιέ, ο Ταβερνιέ και η Άδριανή Φαβρέιγ δεν άλλαξαν ούτε μιαν λέξι.

Η Άδριανή Φαβρέιγ έτρεμε και το άγωνιώδες βλέμμα της είχε καρφωθή άπάνω στον άστυνομικό, ο όποιος προσπαθούσε να χαμογελάσει.

Όταν τέλος, ο Γκρελιέ έφερε τη λάμπα, ο Ταβερνιέ μπήκε πρώτος μέσα στο άτελιέ και την άκούμπησε σ' ένα τραπεζάκι που θρισκόταν στη μέση τής άπέραντης αυτής αίθουσας.

Έπειτα ξαναγύρισε πίσω και στηρίχτηκε στον τοίχο, σε δυο μέτρων άπόστασι, άριστερά από την πόρτα.

Ο Γκρελιέ στεκόταν δεξιά του και η Άδριανή Φαβρέιγ ανάμεσά τους.

Η λάμπα φώτιζε τόσο λίγο, ώστε μόλις διέκριναν τον άντικρυνό τοίχο, καθώς και δυο μεγάλα άγάλματα που ήσαν άπέναντί τους.

Ο Μωρίς Ταβερνιέ άρχισε να μιλάη με φωνή καθαρή, χωρίς καμιά φαινομενική συγκίνηση.

— Κυρία Φαβρέιγ, είπε, σας είπα πρό δλίγου ότι ο δολοφόνος βρίσκεται μέσα σ' αυτό το σπίτι. Τώρα καθορίζω καλύτερα το πράγμα και λέω: ο δολοφόνος βρίσκεται μέσα σ' αυτό το άτελιέ!

Εκείνη τον έκύτταζε χωρίς να μπορή να μιλήσει.

Και ο Ταβερνιέ εξακολούθησε:

— Μου είχατε πει, ότι ο σύζυγός σας έφτιαξε αυτόν τον Σατανά που βρίσκεται στην άλλη γωνία, εκεί κάτω, αυτόν τον δαίμονα που μόλις τόν διακρίνουμε... Η έμπνευσις που τόν έσπρω-

ξε να κάνει ένα τέτοιο έργο, ήταν πραγματικά διάβολική. Ένδιαφέρθηκα πολύ γι' αυτό το έργο του κ. Φαβρέιγ, παραπολύ, ίσως... Με τó να ψάχνω διαρκώς γύρω απ' αυτό το άγαλμα μου άπεκάλυψε τέλος το μυστικό του... ένα τρομερό μυστικό...

Η Άδριανή Φαβρέιγ θρήκε τó θάρρος να τόν ρωτήσει:

— Ποιό μυστικό;...

— Η έκφρασις αυτού του άγάλματος, συνέχισε ο Ταβερνιέ με είχε ξαφνιάσει... Υπήρχε κάτι σ' αυτό που με τραβούσε κι' αυτό άκριβώς μ' έμπόδιζε να ιδώ... Δεν έπρεπε όμως να κυττάζω αυτό το άγαλμα... Έπρεπε να κυττάζω τó βάθρο του... Αυτό ήταν όλο...

Στάθηκε μιαν στιγμή.

Έπειτα, άπότομα, εξακολούθησε με φωνή ξερή, κομμένη, με φωνή προστακτική σχεδόν:

— Με δυο λόγια, κυρία, ο δολοφόνος χρησιμοποίησε τη μυστική δίοδο που υπάρχει μεταξύ αυτού του άτελιέ και του γκαράζ που βρίσκεται άπό κάτω... Τώρα βρίσκεται εδώ, μά αίχμαλώτος, γιατί τó γκαράζ είνε κλειστό άπ' έξω... Έκλεισα εγώ ο ίδιος τήν πόρτα του, κυρία... Σε μιαν στιγμή θά τόν δήτε...

Η Άδριανή Φαβρέιγ συγκέντρωσε όλες τες δυνάμεις της και είπε με φωνή σταθερή:

— Ο δολοφόνος του συζύγου μου είν' εδώ;

— Μάλιστα, κυρία, τής απάντησε ο Ταβερνιέ, ο δολοφόνος του συζύγου σας που είνε και ο δολοφόνος του θείου σας. Μην τó ξεχνάτε αυτό!...

Τότε η θεία Άδριανή, μ' ένα παράδοξο τόνο στη φωνή της, είπε:

— Μά γιατί δεν τόν συλλαμβάνετε;

Ο Ταβερνιέ δεν απάντησε.

Η θεία Άδριανή στάθηκε διασταχτική μιαν στιγμή κυττάζοντας τήν κάνη του περιστρόφου, που ο άστυνομικός τή διεύθυνε προς τó κέντρο του άτελιέ και που έλαμπε στο μισοσκόταδο.

Έπειτα έκανε μερικά βήματα προς ένα μεγάλο μαύρο άγαλμα, που άρθωνόταν στην αντίθετη γωνία.

Εκεί στάθηκε μιαν στιγμή.

Υστερα προχώρησε ακόμα δυο-τρία βήματα και γυρίζοντας άπότομα προς τόν Ταβερνιέ, τόν ρώτησε για δεύτερη φορά:

— Τί περιμένετε, κύριε;

Ο άστυνομικός δεν πρόφτασε ν' απάντησει.

Ένας πυροβολισμός άντήχησε, έκκωφαντικός, τραντάζοντας τες τζαμαρίες του άτελιέ.

Ένας δεύτερος, πυροβολισμός του απάντησε σχεδόν άμέσως σαν πένθιμη ήχώ...

Ο Μωρίς Ταβερνιέ δεν έκανε ούτε μιαν κίνηση.

Είδε μονάχα τήν Άδριανή Φαβρέιγ να κάνει ένα βήμα προς αυτόν και να σωριάζεται κάτω, χτυπημένη θανάσιμα άπό τήν σφαίρα του δολοφόνου...

Τó χέρι καθώς έπεφτε, χτύπησε στο τραπεζάκι κι' η λάμπα μετακινήθηκε λίγο.

Αυτό ήταν όλο.

Η Άδριανή Φαβρέιγ, η όποια είχε σωριαστή κάτω με τó πλευρό, έβγαλε μερικούς πνιγμένους στεναγμούς.

Λίγο αίμα έτρεχε στην άκρη των χειλέων της.

Στόν άντικρυνό τοίχο, πίσω άπό τó μισοτελειωμένο άγαλμα ένα άλλο πτώμα ήταν ξαπωμένο, άκίνητο, με τó πρόσωπο γυρισμένο προς τόν τοίχο: τó πτώμα του δολοφόνου, ο όποιος είνε πυροβολήσεϊ έναντίον τής θείας Άδριανής κι' έναντίον του όποιου είχε άντιπυροβολήσει άμέσως ο Μωρίς Ταβερνιέ.

Ο Ταβερνιέ προχώρησε προς τά εκεί, άκολουθούμενος άπό τó Γκρελιέ.

Μά τήν ίδια στιγμή, μιαν κραυγή άντήχησε πίσω τους, στη γαλαρία.

Ήταν η Ντενιζ που άκούγοντας τούς πυροβολισμούς είχε κατέβει κι' αυτή κάτω.

Συγχρόνως χτυπήματα ακούστηκαν στην πόρτα.

— Πήγαινε ν' ανοίξεις! διέταξε ο Ταβερνιέ τόν Γκρελιέ.

Ο Γκρελιέ πήγε κι' άνοίξε τήν τζαματή πόρτα.

Ένας νέος φάνηκε ο όποιος τά έχασε καθώς θρέθηκε μπροστά στον άστυνομικό που κρατούσε τó πιστόλι του στο χέρι.

(Άκολουθεί)

Η Ντενιζ μάζεψε γρήγορα τά πράγματά της.